

[Bernhard Baunsgaard]

vil sige, at vi vil opleve en række tilfælde, hvor de mennesker, der har haft en sag for retten, ikke så godt som tidligere forstås, hvorfor de er dømt. Det kan kun betegnes som en svækkelse af retssikkerheden.

Jeg er naturligvis glad for, at man dog har overtaget det fra mit lovforslag, at isolerede i fremtiden ikke kan afhøres uden forsvarerens udtrykkelige samtykke, som en isoleret har kunnet det hidtil. Det er godt, men der mangler en yderligere sikring, nemlig hvem der har ansvaret, når isolationen ophører, og derfor vil jeg bede om, at lovforslag nr. L 80 kommer til fornyet behandling i udvalget.

Hr. Bjørn Elmquist sagde i sit indlæg bl.a., at vi står godt, når man sammenligner med de øvrige lande i Vesteuropa. Jeg vil så gerne have en bedømmelse af, om vi står godt, hvad man måske nok kan få en mistanke om at vi ikke gør, når man ved, at Amnesty International har sendt to breve til to forskellige justitsministre i Danmark og bedt om deres behandling af de omtalte forhold, herunder bl.a. brugen af isolation, og ingen af de to justitsministre, henholdsvis hr. Henning Rasmussen og hr. Ninn-Hansen, har gjort andet end at kvittere for modtagelsen af brevet. En egentlig behandling af sagen er man ikke gået ind i. Vi har den 6. april 1984 bedt om at få dette brev oversendt til retsudvalget. Det er endnu i dag ikke kommet, men jeg håber på, at det kommer.

Når justitsministeren udtaler, at han håber, vi med denne vedtagelse er færdige med at diskutere isolationsfængsling, må jeg bedrøve ham med, at det skal han ikke regne med, og jeg vil gerne begrunde det med den udtalelse, som justitsministeren selv forsigtigt hentydede til. Det var den udtalelse, som forsvarsadvokat Erik Ninn-Hansen kom med, hvor forsvarsadvokaten betegnede isolation, i hvert fald i nogle tilfælde, som en handelsvare: man får samkvem med sin familie, når man tilstår; så kan isolationen ophæves.

Jeg vil også gerne henvise til, at den tidligere formand for retsudvalget, socialdemokraten hr. Jimmy Stahr, i en offentlig diskussion har betegnet totalisation som ren og skær tortur, hverken mere eller mindre. I USA f.eks., som vi jo angriber på så mange punkter, forekommer isolation ikke. Tror man så virkelig, at man kan undgå diskussioner i fremtiden i det danske folketing? I

hvert fald ikke, så længe der er et radikalt parti herinde.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (V):

Jeg synes også, det ville være godt, om der kom en substansbesvarelse af henvendelsen fra Amnesty International, men når vi drøfter forholdene herhjemme i Danmark og sammenligner dem med de internationale standarder, er der yderligere en ting, som jeg synes hr. Bernhard Baunsgaard skulle erindre.

Vi har i Danmark som en integreret del af vores retsvæsen, vores retsbeskyttelse, muligheden for individuel klageadgang til Menneskerettighedskommissionen og Menneskerettighedsdomstolen i Strasbourg.

I det tilfælde, at f.eks. isolationsbestemmelserne eller det forslag om varetægtsfængsling, som justitsministeren har fremsat, men som bl.a. de radikale vender sig så kraftigt imod, skulle stride mod vore internationale forpligtelser, synes jeg, man skal indbringe Danmark i en klagesag ved et individuelt søgsmål for disse internationale retsinstanter.

Jeg er sikker på, at vor vurdering af, at vi ligger på den rigtige side af disse forpligtelser, er rigtig, og jeg håber, at de mennesker, der er i tvivl, vil skynde sig at få rejst disse sager.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Det lyder meget smukt, men når vi ved, at folk, der er i totalisation, for det store flertals vedkommende efter 4 uger har taget psykisk skade, er det næsten at føje spot til skade at henvise dem til at klage til Menneskerettighedsdomstolen.

Jeg vil gerne citere videre fra den artikel, jeg omtalte før, af Arnold Rothenborg:

»Der skal tages hensyn til den sigtedes alder og fysiske eller psykiske svaghed. Det er et synspunkt, som det hidtil ikke har været muligt at trænge igennem med ved domstolene, selv når der forelå alvorlig lægeerklæring fra fængselsvæsenets egne læger. Lovforslaget indeholder desværre ingen regel om, hvem der har kompetence til at afgøre, når den isoleredes helbred er i fare. At domstole-